

17

ΤΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

(1949 — Δεκατέσσερα Ποιήματα της Νιότης)

ΛΩΤΟΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΛΩΤΟΣ

Είσαι τὸ μυστικὸ δέντρο
Ποῦ μ' ἀνάθρεψε
Στὴ μέση τοῦ σκληροῦ
Φλεβάρη.
Τὸ δέντρο ποῦ μ' ἔθρεψε
Μὲ τὸ ἄθωο γάλα
Τὸ περσινό.

Είσαι τὸ Λωτόδεντρο
Κι εἶμαι Λωτὸς
Ποῦ ὀριμάζει ἀργὰ -
Ὅμως μόλις γίνει ὄριμος
Πεθαίνει ἀπὸ ἀηδία.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Μοιάζω σὰν
Νὰ ἔχω μόλις γυρίσει
Ἀπὸ κηδεῖα
Μὲ μουσκεμένο τὸ μαντίλι μου
Σὲ πικρὰ ἀρώματα.

Δὲ θάβουν αὐτοὶ
Τοὺς νεκροὺς τους ;
Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κοιμητήρια
Οὔτε κυπαρίσσια
Οὔτε ροδοδάφνες
Οὔτε μυρτιές.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Τὸ ἀντίτυπὸ μου,
Ἕνας συλλέκτης μεσαιωνικῶν
Κλειδιῶν,
Ζεῖ κάπου ἄλλου -
Στὴ Λιθουανία, φαντάζομαι
Ἢ ἴσως στὴ Σαμαρκάνδη.

Καὶ δὲν πρόκειται
Ν' αὐτοκτονήσει
Μέχρι νὰ συναντηθοῦμε πάλι
Στὸ Ἑδιμβούργο.

ΑΕΤΑΤΙΣ 23

Ὁ καιρὸς εἶναι νέος
Κι ἡμεῖς εἴμαστε πολὺ γέροι.

Στοῦ ψυχροῦ ἀπογεύματος τοῦ Νοέμβρη

Ὁ ἄνεμος ἔρχεται μ' ἕνα ἀνατρίχιασμα
Ἀπ' τ' Ἀλβανικὰ
Σκοτεινὰ βουγά.

Καὶ μιὰ βοσκοπούλα
Παίζει τὴν ἀρχαία φλογέρα
Γιὰ τὶς τρεμάμενες ἀνεμῶνες
καὶ τὰ φίδια.

ΞΕΡΙΖΩΜΕΝΟΣ

Ἀναμνήσεις, μὴν ἔρχεσθε!

Τὸ ὕγρὸ,
Ἐχθρικὸ ἔδαφος μυρίζει
Ὅπως ὁ φρεσκοσκαμμένος
Τάφος
Τοῦ κρινοκόριτσου
Τῶν ἀναμνήσεών μας.

Ἡ σαλαμάνδρα
Συνθέτει τὸ τραγούδι
Τῆς αἰδῶς
Κι ἐγὼ μαζεύω
Κόκκινα φύλλα, ἔντομα κι ἀγριολούλουδα
Γιὰ τὸ λεύκωμά σου.

ΕΡΗΜΟΣ

Δὲ μπορῶ νὰ περπατᾶω πιά
Σ' αὐτὴ τὴν ἀλλέα τοῦ Χρόνου
Ἄν δὲ φοράω
Τὰ κίτρινα γάντια μου
Καὶ τὸ προσωπίδιο τῆς αὐστηρότητας -
Γιατὶ εἶναι χιλιάδες
Φιλύποπτα μάτια

Πού μὲ κοιτᾶνε
Πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Δὲν εἶμαι βαλμένος
Στὴν κατάλληλη ἐποχή
Ἄλλὰ μ' ἐλπίδα περιμένω
Τὴν ἡμέρα
Ποὺ τὰ ἡλιοτρόπια
Καὶ οἱ μανόλιες
Θ' ἀνθίζουν πιά γιὰ πάντα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ τιμωρή-
σω
Τὸ φίδι ποὺ χύνει
Τὸ φαρμάκι του μέσα στὴ σάρκα μου.

ΑΡΓΙΑ

Ὁ χάλκινος οὐρανὸς
Ρίχνει ἓνα τρελὸ φεγγάρι
Ἀπέναντι στὸ πρόσωπό μου
Καὶ ἡ Γῆ
Θρηγεῖ τὰ παιδιὰ της
Ποὺ χάθηκαν
Στὰ λαμπρὰ κόκκινα πεδία τῶν μα-
χῶν.

Ἀπόψε σκέφτομαι
Αὐτοὺς ποὺ ταξιδεύουν
Ἀπὸ τὴν Κοργουάλη στὸ Σφαῖξ
Κι ἀπ' τὸ Ἀμβουργο
Στὸ Ἄγνωστο.

ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ

Στάθηκα στὴν καμπή
Τοῦ μονοπατιοῦ
Κι ἓνα βοσκόπουλο
Μοῦ πρόσφερε γλυκὸ
Μαῦρο φωμὶ, ἄγρια μύδαλα
Καὶ νερό.

Θαμπὰ λιβάδια στὴν αὐγή,
Στὴν ὁμίχλη βουνὰ τῆς Μουργκάνας,
Νεκροὶ τόποι,
Ἔχετε κιόλας κλέψει τὰ νιάτα μου
Καὶ τὸ χαμόγελό μου.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τ' ὠχρὸ φεγγάρι
Εἶναι τὸ κεφάλι
Ἐνὸς παθιαρικοῦ παιδιοῦ
Ποὺ ἐρωτεύτηκε
Τὴ δασκάλα του
Καὶ μιὰ Ἀνοιξη πέθανε
Ἀπὸ εὐλογιά.

Ἀπόψε ὁ ἄγριος ἄνεμος
Δυνατὰ μοῦ θυμίζει
Νύχτες ἀγάπης
Στὴν ὁδὸ Ἀγίου Ἀνδρέου.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἐξαιρετικὴ εἶναι ἡ στιγμή
Ποὺ ἀνοίγεις
Τὸ φανταστικό σου κουτί
Κι ἀρώματα βγαίνουν
Μεθυστικά
Νὰ σοῦ φέρουν μνήμες
Τῆς μεγάλης χαμένης βεντάλιας τῆς
Πενθεσίλειας
Ποὺ ἀπροσδόκητα βρέθηκε ἐν' ἀπόγρευ-
μα
Σ' ἓνα κάποιο βελούδινο κήπο --

Ὅμως σὲ λίγο τὰ μάτια σου ἔχουν ἔ-
ξαντληθεῖ
Γιατὶ εἶναι μόνο ἡ στιγμή,
Κι ἀμέσως
Τὸ κάθε τι χάνεται :
Οἱ κορδέλλες
Τὰ γράμματα
Καὶ τὰ ξερά λουλούδια.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Μ' ἀρέσει νὰ 'μαι φίλος
Μὲ τὴν ὁμίχλη,
Μόλο ποὺ νιώθω
Ἕνα ὑγρὸ φορτίο
Ἀηδίας
Στὸ λαιμό μου
Ὅταν τῆς μιλάω.